

Bloemen uit mijn jeugd

Mijn moeder was op bezoek. We liepen samen een rondje door de natuurtuin. Dat doen we meestal als ze hier is. Tijdens ons rondje wees ik haar op een blauwe bloem. "Dat is toch ook mooi hè ma, die blauwe bloem daar". "Dat is een korenbloem", zei ze. Toen begon ze te vertellen over de vakanties vroeger. In de jaren zestig gingen mijn ouders met mijn oudere broertje en mij ieder jaar kamperen. In ons piepkleine gezinsautootje tuften we 's zomers naar de Zeeuwse kust. Daar bivakkeerden we dan twee weken in onze tent, hopen op mooi weer. Dat was het niet altijd. Eén van die vakanties hadden mijn broertje en ik steeds regenjasjes aan, hij een gele, ik een blauwe. Mama Haas noemde haar kleine haasjes die vakantie Pinksterbloem en Korenbloem.

Mijn moeder koos destijds heel gewone bloemen als bijnaam voor ons. De korenbloem kwam toen algemeen voor. Hij groeide op korenvelden, tussen het graan. Vandaar zijn naam. Er werd toen nog veel graan verbouwd in Nederland, dus waren er veel korenbloemen. In de loop der jaren is het graan grotendeels van de akkers verdwenen. Het heeft meestal plaats gemaakt voor snijmais of gras. Toen het graan uit het landschap verdween, verdween ook de korenbloem. Ik kende de naam nog wel, maar herkende de bloem niet meer. Mijn moeder wel. Een bloem uit

haar jeugd.

Maar de korenbloem komt terug. Samen met veel andere wilde bloemen, die vroeger ook algemeen waren. Wat goed, dat sommige boeren wilde bloemen verwelkomen op stukken van hun land. Wat mooi, dat gemeenten hun wegbermen inzaaien met mengsels van wilde bloemen, waaronder de korenbloem. Het is een feest om langs zo'n berm te wandelen. Wat fijn, om door de natuurtuin te dwalen. Om die bloemen weer terug te zien, die lang vrijwel uit het landschap waren verdwenen. Bloemen die, net als foto's, herinneringen oproepen. Die oude verhalen weer naar boven halen. Het is altijd weer verrassend, wat bloemen met mensen doen.